ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
6 februari 1986 *

In zaak 143/84,

A. Vlachou, ambtenaar op proef van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue des Glacis 18 A,

verzoekster,

tegen

Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar secretaris J.-A. Stoll als gemachtigde en H. Marty-Gauquie als plaatsvervangend gemachtigde, bijgestaan door L. Defalque, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te harer vestiging, rue Aldringen 29,

verweerster,

ondersteund door:

1) **K.**, ambtenaar van de Rekenkamer, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Decker, advocaat aldaar, avenue Marie-Thérèse 16,

2) **D.**, ambtenaar van de Rekenkamer, vertegenwoordigd door G. Harles, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue Philippe-II, 34 B,

interveniënten,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van intern vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82, waarbij K. tot voormeld vergelijkend onderzoek is toegelaten, van het besluit van dezelfde jury om K. in het kader van dat vergelijkend onderzoek op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen, en van de benoeming van K. tot reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van de Rekenkamer,

wijst

* Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: R. Joliet, kamerpresident, G. Bosco en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: P. Heim

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 28 november 1985,

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 6 juni 1984, heeft A. Vlachou, ambtenaar op proef van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van een besluit van 25 november 1983 waarbij de president van de Rekenkamer in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag K. heeft benoemd op een post van Griekstalig reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van deze instelling.

2 Bedoeld besluit was genomen op basis van de lijst van geschikte kandidaten die was opgesteld door de jury van intern vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en examens; K. was als beste op deze lijst geplaatst.

3 De door A. Vlachou op 17 februari 1984 ingediende klacht werd bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 9 maart 1984 afgewezen.

4 In haar verzoekschrift betoogt A. Vlachou dat het bestreden besluit moet worden nietigverklaard, op grond dat het is genomen na een vergelijkend onderzoek ten aanzien waarvan diverse algemene rechtsbeginselen en bepalingen van het Ambtenarenstatuut waren geschonden.

5 Tot staving van haar conclusies voert verzoekster als middelen aan:

— het feit dat de jury zich niet aan de in de aankondiging van vergelijkend onderzoek voorziene toelatingsvoorwaarden zou hebben gehouden;

— miskenning van verzoeksters gewettigd vertrouwen;

— schending van artikel 5, lid 3, van het Ambtenarenstatuut;

— inbreuk op het beginsel van gelijke behandeling van de kandidaten.

Subsidiair en complementair heeft verzoekster nog andere middelen aangevoerd, waarop zij in haar memories evenwel niet nader is ingegaan.

6 De Rekenkamer betwist zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van verzoeksters middelen. Zij concludeert dat het den Hove behage het beroep niet-ontvankelijk of ongegrond te verklaren en verzoekster in alle kosten te verwijzen.

7 Bij beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 14 november 1984 werd K. toegestaan te interveniëren tot ondersteuning van de conclusies van verweerster. Hij betoogt dat hij aan alle in de aankondiging van vergelijkend onderzoek genoemde toelatingsvoorwaarden voldeed, en dat de jury bij haar werkzaamheden geen enkele onregelmatigheid heeft begaan, zodat het besluit om hem op een post van reviseur-hoofdvertaler te benoemen, volstrekt wettig zou zijn.

8 D., eveneens ambtenaar van de Rekenkamer en jurylid in onderhavig vergelijkend onderzoek, werd bij beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 14 november 1984 eveneens toegestaan, te interveniëren tot ondersteuning van de conclusies van verweerster; hij betwist het subsidiair door verzoekster aangevoerde middel, dat zijn onpartijdigheid jegens de sollicitanten niet gewaarborgd zou zijn geweest.

Volgens D. is deze verklaring van verzoekster een gratuite bewering die niet is bewezen.

9 Wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft, betoogt de Rekenkamer dat verzoekster haar recht heeft verwerkt, op grond dat zij niet binnen de daartoe voorziene termijn is opgekomen tegen de besluiten van de jury van het vergelijkend onderzoek, meer in het bijzonder tegen de opgestelde lijst van geschikte kandidaten, die op 20 juli 1983 openbaar is gemaakt.

10 Verzoekster brengt hiertegen in, dat handelingen van een jury als zodanig niet vatbaar zijn voor beroep, aangezien de jury geen autoriteit is die bekleed is met de bevoegdheid om voor de ambtenaren bindende besluiten te nemen.

11 Er zij aan herinnerd dat het besluit van de jury tot vaststelling van de lijst van geschikte kandidaten ten aanzien van het benoemingsbesluit een voorbereidende handeling is, en dat de onwettigheid ervan enkel kan worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen het besluit dat door deze handeling is voorbereid. Tegen deze conclusie kan niet worden ingebracht dat de in de lijst van geschikte kandidaten vastgestelde uitslag van het vergelijkend onderzoek het tot aanstelling bevoegde gezag bindt: immers, ofschoon het tot aanstelling bevoegde gezag zich in de regel aan de volgorde van de lijst van geschikte kandidaten moet houden, mag het daar nochtans van afwijken, mits het dit besluit duidelijk en volledig motiveert. Mitsdien is het beroep ontvankelijk.

12 Van de door verzoekster aangevoerde middelen dient in de eerste plaats te worden ingegaan op het middel dat de jury het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden, doordat zij — waarschijnlijk ten gevolge van een onjuiste taxatie van de overgelegde stukken — verzoekster niet het aantal punten zou hebben toegekend, dat in overeenstemming was met haar beroepservaring, die het dubbele bedroeg van die van de andere sollicitant.

13 Volgens punt VI.A.2, sub b, van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, kon voor de beroepservaring, in punt VI.A.1, sub a, nader omschreven als praktijkervaring van ten minste zes jaar in een relevante verantwoordelijke betrekking, maximaal 50 punten worden toegekend.

14 Blijkens punt 6 — waardering van de bewijsstukken — van het proces-verbaal van de eerste vergadering van de jury op 29 juni 1983 is toen besloten de in de aankondiging van vergelijkend onderzoek voor beroepservaring voorziene 50 punten als volgt te verdelen:

— maximaal 36 punten — 6 per jaar en 0,5 per maand — voor ervaring in dienst van de Rekenkamer en van de Gemeenschappen;

— maximaal 14 punten — 2,4 per jaar en 0,2 per maand — voor ervaring buiten de Gemeenschappen.

15 Met toepassing van deze criteria is van de door verzoekster aangetoonde beroepservaring buiten de Gemeenschappen van 9 jaar en 6 maanden het gedeelte dat de duur welke recht gaf op het maximum van 14 punten, te boven ging, niet in aanmerking genomen, terwijl K.'s beroepservaring buiten de Gemeenschappen voor de gehele duur van 5 jaar en 2 maanden is meegeteld.

16 Tegen het feit dat aldus de aan de sollicitanten toe te kennen punten worden verdeeld op basis van de aard van hun beroepservaring zou niets in te brengen zijn, indien de jury die verdeling had vastgesteld voordat zij kennis had genomen van de sollicitatiedossiers. Immers, de jury dient de criteria voor de waardering van de bewijsstukken vast te stellen met inachtneming van het belang dat naar het oordeel van de jury aan deze bewijsstukken moet worden toegekend voor de te bezetten post; ter zake beschikt zij noodzakelijkerwijze over een beoordelingsmarge.

17 Blijkens het proces-verbaal van de vergadering van de jury van 29 juni 1983, zijn in het onderhavige geval de criteria voor de waardering van de bewijsstukken evenwel vastgesteld nadat de jury deze stukken had onderzocht om na te gaan of de sollicitanten aan de toelatingsvoorwaarde van punt V.2. van de aankondiging van vergelijkend onderzoek voldeden, dus of zij een praktijkervaring van ten minste zes jaar hadden in een relevante verantwoordelijke betrekking; bovendien werden deze criteria bovendien op zodanige wijze vastgesteld dat verzoeksters situatie niet juist werd beoordeeld. Verweerster heeft namelijk ter terechtzitting verklaard, dat de jury van oordeel was dat de bewijskracht van sommige door verzoekster overgelegde bescheiden niet boven alle twijfel verheven was.

18 Te dezen zij opgemerkt dat de jury weliswaar de bewijskracht van deze documenten mocht beoordelen voor haar beslissing of zij ze al dan niet kon gebruiken, en de betrokkene eventueel mocht verzoeken haar beroepservaring met andere bewijzen te staven, doch dat zij, nadat zij bedoeld bewijsmateriaal had aanvaard, verplicht was deze bewijsstukken op dezelfde wijze te waarderen als de andere bewijsstukken die de kandidaten tot staving van hun beroepservaring buiten de Gemeenschappen hadden overgelegd.

19 Mitsdien heeft de jury, doordat zij eerst kennis heeft genomen van de bewijsstukken van de sollicitanten, en vervolgens een zodanige verdeling van de voor de beroepservaring toe te kennen punten heeft vastgesteld, dat daardoor bepaalde, door een der sollicitanten overgelegde bewijsstukken objectief beschouwd werden ondergewaardeerd, het algemene beginsel van gelijkheid van behandeling van alle deelnemers aan een vergelijkend onderzoek geschonden.

20 De onwettigheid van het besluit van de jury waarbij de criteria voor de waardering van de bewijsstukken betreffende de beroepservaring van de sollicitanten werden vastgesteld, heeft gevolgen voor het besluit van de jury waarbij zij een lijst van geschikte kandidaten, in volgorde van geschiktheid, heeft vastgesteld, die door het tot aanstelling bevoegde gezag voor het benoemingsbesluit is gevolgd.

21 Gezien de onwettigheid van de bij vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 gevolgde procedure, dient derhalve het besluit van 25 november 1983, waarbij de president van de Rekenkamer K. heeft benoemd tot reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van de Rekenkamer, te worden nietig verklaard.

Kosten

22 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Aangezien de Rekenkamer in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen. Waar verzoekster niet heeft geconcludeerd ter zake van de kosten van interveniënten, moet worden verstaan dat zij uitsluitend hun eigen kosten zullen dragen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) **Verklaart nietig het besluit van de president van de Rekenkamer van 25 november 1983 waarbij K. tot reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van deze instelling is benoemd.**

2) **Verwijst de Rekenkamer in de kosten van het geding.**

3) **Verstaat dat interveniënten hun eigen kosten zullen dragen.**

Joliet Bosco O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 6 februari 1986.

De griffier
P. Heim

De president van de Eerste kamer
R. Joliet